

Hjerteløs

Han var hjerteløs. Fuldstændig hjerteløs, uden nogen sans for medlidenhed eller medfølelse. Han havde et hjerte. Rødt og pulserende, som sørgede for at han blev holdt i live. Det pumpede blodet rundt i hver eneste celle i hans krop, gjorde at han kunne bevæge sig. Men trods det, var han iskold og hjertet var blot en rød klump, kun til nytte så han kunne nå at såre det næste følsomme individ som skulle nærme sig.

Folk havde opgivet at elske ham, for han kendte ikke til at elske. Han kendte til begær, det dejlige begær. Begæret efter at ramme folk med nedværdigende og ondsindede kommentarer, se dem græde. Han var ligeglad med, om folk ville græde over hans lig, den dag han døde; det eneste han ville se dem tudbrøle over, var ham i dette nu, hvor han endnu en gang, ville fornærme dem.

Trods hans negative fremstilling, forsøgte hans forældre stadig at nærme ham med kærlighed. De havde hele hans liv igennem, været et lykkeligt ægtepar og var det stadig. De smilede altid nyforelsket til hinanden, men var de i rum med ham, sendte de altid sigende og bekymrede blikke til hinanden, hvilket gjorde ham rasende. Men de var altid venlige mod ham, selvom når de bød ham en småkage, fik en negativ kommentar tilbage om at kagen var for blød eller hård. De smilede altid, men inderst inde, undrede de sig over, hvad de havde gjort forkert i drengens opdragelse. Han havde haft det han havde drømt om, forældre der elskede ham, en søster der forguede ham og legetøj som han havde fået foræret eller selv sparet op til. Alligevel var adfærden begyndt at dukke op i teenageårene

og havde udviklet sig siden, til dette hjerteløse monster han var blevet til.

Hans lillesøster som altid havde set op til ham, havde klippet alle bånd over og nægtet at være i familie med ham. Hun ville ikke mere se ham for sine øjne. Da hun havde råbt det op i hans ansigt og forsvundet ud af hans liv, havde han set rødt. En aften havde han opsøgt hende i hendes hjem. Han havde været heldig. Søsterens kæreste var på arbejde og hun var helt alene i huset.

Han havde gennembanket hende så meget, at selv deres forældre ikke ville kunne genkende hende og selv han, kunne ikke længere se at det var hende. Hun havde blødende sår overalt på kroppen, en tand var slået løs af de mange knytnæveslag og hendes øjne lyste af angst for at miste livet. Da han havde set det, var han gået endnu mere amok og slået hende helt bevidstløs og ladet hende ligge. Hendes kæreste havde fundet hende flere timer efter og hun havde kun med nød og næppe overlevet blodtabet og den gennembankede krop. Til al hans held, havde et af slagene givet hende hukommelsestab, så hun ikke kunne huske hvem der havde gjort det.

Han kunne roligt gå til hendes sygeseng som en bekymret storebror, og selvom hun stadig vidste hun havde fornægtet at være i familie med ham, bød hun ham velkommen, for i denne stund behøvede hun hele sin familie. Hvad hun ikke vidste, var, at det var på grund af hendes bror, hun lå i sengen og havde smerter.

Da han første gang så hende ligge vasket i sengen, med alle flængerne i ansigtet, følte han hverken medlidenhed eller skyldfølelse over den smerte han havde givet hende. Selv ikke hendes øjne der bønfuldt barmhjertelighed, inden han skulle til

at give hende slaget, der sendte hende ud i bevidstheden, hjemsøgte ham. Da lægen havde sagt at søsteren havde været gravid og mistet barnet i en spontan abort, som følge af overfaldet, havde han blot trukket på smilebåndet, men inde i sig selv, havde han grinet en latter fuld af hån over søsteren og dennes kærestes ulykke.

Men søsterens overfald havde sat noget i ham. Det føltes som en forfærdelig kløe i hans hånd. En kløe som kun kunne fjernes, ved at hamre den ind i andre mennesker. Han kunne ikke fatte at han engang kunne nøjes med at håne folk med nedværdigende ord, at slå dem sønner og sammen, var meget, meget bedre. Så han flyttede fra sin hjemby til storbyen og hver nat hver uge, gik han rundt i byen og fandt folk at slå på. Nogen gange slap de væk, andre gange nåede han end ikke at begynde, før folk opdagede hvad han skulle til og så var der de heldige gange, hvor han kunne slå og sparke et offer til bevidstløshed og efterlade personen, uden at se sig tilbage eller føle skyld. Han var trods alt hjerteløs.

Han fik hurtigt et ry og mange kendte til ham. Han kom med i en bande og fik penge for at smadre dem, som banden ikke kunne lide. Han fik foræret en pistol af dem og var med i bandekrigene, mellem de rivaliserende bander i byen. Han ville aldrig glemme første gang han brugte pistolen. Kuglerne susede omkring ham og der stod bandede, skjult bag banden, der skød rundt omkring, men aldrig ramte nogen. Han sneg sig hen af vejen og om bag banden, hvor lederens ryg var fri. Han ladede sin pistol og skød. Følelsen af at sende patronen af sted og se den begrave sig i lederens ryg, var ubeskrivelig og som var det ecstasy, skød han igen og igen. Kroppen blev en nålepude af alle hans skud og lederen sank død om. Banden

overgav sig og blev en del af den bande han var i. Han blev hyldet, kendt vidt og bredt i underverdenen. Han blev eftersøgt i nyhederne, men trods det, begyndte han at benytte enhver bandekrig til at skyde folk. Han blev udstødt af flokken, da han fik for mange menneskeliv på samvittigheden.

Han farede rundt i byen og der mødte han hende så. En ren skønhed, med bugede kurver der sagde spar to. Han begærede hendes krop med det samme, og selvom hun elskede ham, var hun intet andet, end en kvinde der skulle tilfredsstille hans behov. Han var hende utro, for hun var ikke nok. Hele hans liv, selv i banden havde han nægtet de fristelser som kvinderne havde tilbudt. Og nu havde han endelig taget imod og manglede mere og mere. Ingen af luderne, elskerinderne eller kæresten elskede han. Hans hjerte blev koldere og koldere, og han slog dem hele tiden. De blev bange for ham, men gjorde hvad han sagde.

Den forfærdelige kløe i hans hænder kom igen og en aften efter en tur hos en af sine elskerinder, som han havde slået til hun blødte, kom han ind i sin og kærestens lejlighed. Han tog hende i at have en affære med en anden mand. Selvom han havde været hende utro med tonsvis af kvinder, blev han rasende. Han tildelte manden flere knytnæveslag og smed ham ud af lejligheden, uden en travl på kroppen.

Hans kæreste rasede og råbte af ham. Hun ville have gengæld, leve et andet liv og have ham ud af sit. Han blev rødglødende og overmadede hende. Hun fik slag overalt på kroppen og ikke et sted var urørt. Han brækkede hendes ene arm, så let som man kan knække en tændstik. Han blev ikke berørt af hendes skrig af smerte og frygt. Med et slag i baghovedet, gjorde han hende bevidstløs.

Han rejste sig op og gik ud i køkkenet, for at tage en slurk vodka, direkte fra flasken. Mens han tog slurk nummer to, hørte han en pistol blive ladet og så op. I døren stod hans kæreste, dækket af blod over hele kroppen, med synderrevet tøj og en brækket arm, hængende ned af siden. Hun pegede på ham med pistolen, mens hun skreg af ham. Han overhørte alt hvad hun sagde og så hånligt på hende. Hun var ingen morder. Hendes hånd rystede af skræk og tårerne stod ud af øjnene på hende, trillede ned af kinderne og blandede sig med blodet der flød fra hendes næse. Han vidste at hun ikke ville kunne trykke på aftrækkeren. Han gik nærmere, hånede hende og gjorde parat til at slå hende, når han var tæt nok på.

Men han kom ikke længere. Kvinden trykkede på aftrækkeren og et skud lød. Han følte en voldsom smerte i maven og da han kiggede ned, var en blomst af blod ved at åbne sig, på hans hvide tanktop. Kvinden hulkede, men blev stående på stedet, mens han faldt ned på knæ. Han kunne høre stemmer. Alle dem han havde slået og myrdet skreg af ham, en uudholdelig larm. Men tydeligst af alt, var hans søsters hjerteskrærende stemme og gråd fra det barn der skulle have været hans niece eller nevø. Afgrunden åbnede sig under ham og han faldt skrigende ned i mørket på vej til helvede, for alle de ugerninger han havde gjort.

Tilbage på jorden, stoppede det iskolde hjerte med at slå og den hjerteløse, var nu virkelig hjerteløs, idet han faldt død om på gulvet.